
Dům na útesu

...

Už nebyl elegantně oblečený advokát se specializací na trestní právo, úřadující v rohové kanceláři a rychle směřující k plnoprávnému partnerství ve firmě. Ten muž zemřel současně s Lindsay. Jenom to nevěděl.

Odhodil příkrývku, lehounkou a bílou jako ručník, vklouzl pod ni a zhasl světlo.

Ve tmě slyšel pravidelné hřmění moře a svištění plískanice na okenním skle. Zavřel oči a jako každý večer zatoužil po pár hodinách zapomnění.

Pár hodin bylo jediné, co měl.

* * *

Sakra, je tak našťvaný. Nikdo, absolutně nikdo, přemýšlel při jízdě mrazivým lijákem, ho nedokáže vytočit tak jako Lindsay.

Ta mrcha.

Její mysl a zjevně i zásady fungovaly jako u žádného z lidí, které znal. Po-dařilo se jí přesvědčit samu sebe – a nepochyboval, že i řadu přátel, matku, sestru a bůhví koho ještě –, že zkáza jejich manželství je *jeho* vina, že kvůli *němu* postoupili z manželské poradny přes zkušební odloučení k právní bitvě v přípravě na rozvod.

A že byla *jeho* vina, když ho podváděla dobrých osm měsíců – o celých pět dřívě, než zahájila kampaň o odloučení na „zkoušku“. A i to, že přišel na její lži, nevěru a potměšilost, na něho jaksi padlo ještě předtím, než se podepsal na vytečkovanou čáru, aby mohla odejít s tučným vypořádáním.

Vlastně jsou našťvaní oba, usoudil; on proto, že byl takový idiot, a ona proto, že nakonec prohlédl.

Bezpochyby byla jeho vina, že se to odpoledne v umělecké galerii, kde pracovala na zkrácený úvazek, pustili do kruté, jízlivé a veřejné hádky o jejím cizoložství. Přípouštěl, že z jeho strany šlo o špatné načasování a špatnou formu, ale zrovna teď? Teď na to zvysoka kašlal.

Chtěla ho obvinít, protože začala být neopatrná, tak neopatrná, že ji jeho sestra zahlédla při cukrování s jiným mužem v hale jednoho hotelu v Cambridgi, než oba nastoupili do výtahu.

Tricia váhala několik dní, než mu to řekla, ale nemohl jí to mít za zlé. Šlo o vážnou věc. I jemu trvalo, než to vstřebal a sebral odvahu, aby si najal detektiva.

Osm měsíců, pomyslel si znovu. Spala s někým jiným v hotelových pokojích, v motorestech a bůhví kde všude – nicméně byla dost chytrá, aby nevyužila jejich dům. Co by si pomysleli sousedé?

Možná neměl jít se zprávou detektiva a svým vztekem do té galerie a konfrontovat ji. Možná měli mít více rozumu a neřvat na sebe tak hlasitě, až to bylo slyšet na ulici.

Bylo to zahanbující pro oba.

Jedno však věděl jistě: dohoda o vyrovnání už teď pro ni nebude tak vstřícná. Celý ten koncept o bezúhonnosti, čestnosti a zbytečně tvrdém lpění na předmanželské smlouvě? Vyřízeno. Až se Lindsay vrátí domů ze své charitativní aukce, zjistí, že si odnesl obraz koupený ve Florencii, diamantový prsten po prababičce, jenž přešel do jeho držení, a stříbrnou kávovou soupravu, o kterou sice neměl nejmenší zájem, ale byla dalším rodinným dědictvím, takže at je raději *proklet*, než by dovolil Lindsay přihodit ji do fondu té dobročinné organizace.

Lindsay zjistí, že pálkuje míč ve zcela nové hře.

Možná to bylo malicherné, možná dokonce hloupé – nebo možná správné a oprávněné. Nedokázal vidět skrze hněv a pocit zrady a hlavně mu to bylo jedno. Hnaný zlostí vjel na příjezdovou cestu k domu v bostonské čtvrti Back Bay. Ukázalo se, že dům, který považoval za pevný základ manželství, začal praskat. Dům, v němž – jak věřil – jednoho dne budou pod jeho střechou děti, skrýval pod omítkou trhliny, už když ho s Lindsay zařizovali, vybírali nábytek, diskutovali, přeli se, shodovali se – což vše považoval za normální – do nejmenších detailů.

Nyní ho budou muset prodat a oba z toho vyjdou s polovinou téměř ničeho. A místo pronájmu bytu, což bral jako krátkodobé opatření, skončí u zakoupení.

Jenom pro sebe, dodal v duchu, když vystupoval z auta do deště. Žádné debaty, spory nebo nezbytné dohody.

Až při běhu ke dveřím si uvědomil, že mu to přináší něco jako úlevu. Už žádné zdržování, žádné možná, žádné předstírání, že jeho manželství by se mohlo nebo mělo zachránit.

Třeba mu svým prohaným, nečestným a podvodným chováním prokázala laskavost.

Teď může odejít bez pocitu viny nebo lítosti.

Ale s tím, co je jeho.

Odemkl dveře a vešel do prostorné, útulné chodby. Otočil se k panelu poplašného zařízení a vytukal kód. Pokud ho změnila, měl u sebe doklad totožnosti se svým jménem a touto adresou. Měl již promyšlené odpovědi na jakékoliv otázky policistů nebo pracovníků bezpečnostní agentury.

Prostě řekl manželce, aby změnila kód – což byla pravda – a zapomněl na to.

Jenže nezapomněl. Fakt, že to neudělala, pro něho znamenal úlevu i urážku. Myslela si, že ho dobře zná, byla si jistá, že bez jejího svolení nikdy nevstoupí do domu, který je jeho pouze z poloviny. Souhlasil, že se odstěhuje, aby sobě i jí poskytl určitý prostor, takže by sem nikdy nevtrhl, nikdy netlačil příliš silně.

Předpokládala, že je zatraceně zdvořilý.

Brzy se dozví, že ho vůbec nezná.

Chvilí stál a nasával ticho domu, jeho atmosféru. Všechny ty neutrální tóny sloužící jako pozadí pro gejzíry a záblesky barev, chytrou a nepředvídatelnou směsici starého a nového.

Musel uznat, že je v tom dobrá. Věděla, jak prezentovat sebe a svůj domov, uměla organizovat úspěšné večírky. Zažili tady příjemné chvíle štěstí a spokojenosti, okamžiky nenucené snášenlivosti, kvalitní sex, líná nedělní rána.

Jak se mohlo všechno tak zvrtnout?

„Vykašli se na to,“ zamumlal.

Vejdi a vyjdi, přikázal si. Pobyt v domě ho deprimoval. Vyšel po schodech a zamířil do obývacího pokoje vedle ložnice. Všiml si, že na stojanu pro zavazadla leží její sbalená taška.

Může jít, kam se jí k čertu zachce, pomyslel si, ať s milencem, nebo bez něho.

Soustředil se na to, kvůli čemu sem přišel. Na trezoru v šatně nastavil kombinaci. Nevšímal si hotovosti, dokumentů, krabiček se šperky, jež jí během let daroval nebo které si koupila sama.

Jenom prsten, opakoval si. Prsten Landonů. Otevřel krabičku, podíval se, jak diamant září ve světle, zase ji zaklapl a strčil do kapsy saka. Jakmile trezor zavřel a chtěl se vrátit dolů, napadlo ho, že si měl přinést na obraz bublinkovou fólii nebo nějaký obal.

Rozhodl se, že si vezme ručníky, ty ho ochrání před deštěm. Vytáhl z prádelníku dvě osušky a pokračoval v cestě.

Dovnitř a ven, připomněl si znovu. Netušil, jak moc bude chtít vypadnout z tohoto domu, pryč od vzpomínek – dobrých i zlých.

V obývacím pokoji sundal obraz ze zdi. Koupil ho během jejich líbánek, protože Lindsay uchvátil sluncem zalitými barvami, půvabem a prostotou slunečnicového pole s olivovníky v pozadí.

Balil obraz do osušek a vzpomínal, že od té doby koupili další umělecká díla. Obrazy, sošky či porcelán s nepochybně mnohem vyšší hodnotou. Ty mohou jít klidně na hromadu určenou k prodeji ve prospěch charity. Ale tohle ne.

Odložil zabalený obraz na pohovku a procházel obývací místností, zatímco nad městem zuřila bouře. Napadlo ho, že v ní Lindsay třeba jede domů, aby dokončila balení věcí na výlet s milencem.

„Užij si to, dokud to trvá,“ zabručel. Protože první věc, kterou ráno udělá, bude telefonát rozvodovému právníkovi, že ho pouští z vodítka.

Od té chvíle může nelítostně útočit.

Kráčel k místnosti, kterou zařídili jako knihovnu, a když zašátral po vypínači, v náhlé záři blesku ji uviděl.

Od toho okamžiku až po zaburácení hromu měl v hlavě totálně prázdno.

„Lindsay?“

Stiskl vypínač a vyrazil kupředu. V jeho nitru zuřila válka mezi tím, co vidí a co dokáže přijmout.

Ležela na boku před krbem. Krev, tolik krve na bílém mramoru, tmavá podlaha.

Její sytě čokoládové oči, které ho kdysi tak okouzlovaly, byly potaženy sklovitým filmem.

„Lindsay!“

Poklekl vedle ní a popadl její ruku nataženou na podlaze přesně tak, jako by mu ji podávala. Byla studená jako led.